

MORGAN RICE

DVŮR
PRO ZLODĚJE

TRŮN PRO SESTRY — KNIHA DRUHÁ

Morgan Rice

Dvůr pro Zloděje

Серия «Trůn pro Sestry», книга 2

Аннотация

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce.. Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) Autorka bestsellerů číslo 1, Morgan Rice, přichází se zbrusu novou fantasy ságou. V knize DVŮR PRO ZLODĚJE (Trůn pro sestry – Kniha druhá) se sedmnáctileté Sophii obrátí svět vzhůru nohama. Je odvržená z romantického světa aristokracie a vrací se zpět ke hrůzám sirotčince. Tentokrát se zdá, že ji jeptišky chtějí zabít. Přesto ji to nebolí tolik, jako zlomené srdce. Uvědomí si Sebastian svoji chybu a vrátí se pro ni?Její patnáctiletá sestra Kate začíná svůj výcvik u čarodějnice. Dospívá pod jejím dohledem, učí se mistrovství s mečem a získává větší moc, než by si kdy dokázala představit. Je odhodlaná zachránit sestru. Ocitne se ve světě plném násilí a soubojů a magie, po kterém toužila. Přesto ale hrozí, že ji právě tohle zničí. Tajemství rodičů obou sester je odhaleno. Zdá se, že vše nebude takové, jako se jevilo na první pohled. Osud lze skutečně zvrátit.

DVŮR PRO ZLODĚJE (Trůn pro sestry – Kniha druhá) je druhou knihou nové ohromující fantasy série plné lásky, zlomených srdcí, tragédií, akce, dobrodružství, kouzel, čarodějnictví, draků, předurčení a napětí. Kniha, od které se neodtrhnete. Nabitá postavami, do kterých se zamilujete, pohybujících se ve světě, na který jen tak nezapomenete. Třetí kniha ze série – PÍSEŇ PRO SIROTKY – vyjde již brzy. Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série Odkaz dračích jezdců od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	13
KAPITOLA DRUHÁ	22
KAPITOLA TŘETÍ	31
KAPITOLA ČTVRTÁ	40
KAPITOLA PÁTÁ	49
KAPITOLA ŠESTÁ	59
KAPITOLA SEDMÁ	67
Конец ознакомительного фрагмента.	69

DVŮR PRO ZLODĚJE

(TRŮN PRO SESTRY--KNIHA DRUHÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem,

jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabité první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č.1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č.2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č.3)

ŽALOPĚV PRO PRINCE (Kniha č.4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č.5)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č.6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č.7)

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

VAMPIRE, FALLEN

PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

POSEDLÁ (Kniha č.12)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2017 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Z jejího trestu udělali přesně takové divadlo, jaké Sophia očekávala. Odtáhli ji zpátky do Domu nechtěných. Kápi jí sundali teprve až do něj vstoupili. Celou cestu Ashtonem tak musela slepě klopýtat.

Kate, pomoz mi! vyslala Sophia myšlenku, protože věděla, že její sestra je v podstatě jedinou možností, jak se zachránit.

Nepomohl jí ale nikdo. Dokonce ani lidé, které cestou míjeli. Věděli, že nejde o únos nějaké bohaté šlechtičny. Věděli, že je Sophia sirotek, kterého se chystají předvést, aby čelil svému osudu. Viděla jejich myšlenky. Tolik si jich myslelo, že si to všechno zaslouží, až měla Sophia pocit, jako by na ni cestou plivali.

Když ji odtáhli zpět, zvonily Maskované sestry na zvony. Mohlo by to působit jako nějaká oslava, ale Sophia věděla, co to znamená – vyzváněly, aby vytáhly ostatní děti z postelí. Děti se na vlastní oči měly přesvědčit, co se stane s těmi, kteří jsou tak hloupí, že se pokusí o útěk.

Sophia je viděla, jak se tísní ve dveřích a oknech sirotčince. Byly tam starší děti, které znala, i mladší děti, které se do sirotčince dostaly teprve nedávno. Všechny měly sledovat, co se s ní bude dít dál. A velmi pravděpodobně z toho pak budou mít noční můry. Maskované sestry chtěly, aby si děti pamatovaly, kde je jejich místo. Aby si zapamatovaly, že na ně nikde nic nečeká.

“Pomozte mi!” vykřikla Sophia, ale k ničemu to nebylo.

Viděla jejich myšlenky. Některé byly příliš vyděšené na to, aby se pohnuly. Některé se ještě snažily uvědomit si, co se vlastně děje. Několik si jich dokonce myslelo, že si to zaslouží. Že jde o spravedlivý trest za porušení pravidel sirotčince.

Jeptišky ze Sophie strhaly šaty. Chtěla s nimi bojovat, ale ony ji chytily a jedna z nich jí vrazila facku.

“Myslíš si, že můžeš nosit tak honosné šaty? Taková nestyda, jako jsi ty, si nezaslouží kvalitní oblečení. Možná si nezasloužíš ani život, který ti Bohyně věnovala.“

Svlékly ji do spodního prádla. Bylo jim přitom jedno, jak zahanbeně se Sophia cítí. Rozervaly jí copy, do kterých měla zapletené vlasy. Nechtěly jí dát ani nejmenší možnost rozhodovat o tom, jak vypadá. Kdykoli se pokusila o odpor, fackovaly ji. Sophia se teď celá třásla. Celou dobu ji postrkovaly ze strany na stranu.

Sestra O’Venn byla z jeptišek nejhorší. Strkala do ní a celou dobu křičela tak, aby si byla jistá, že ji slyší všichni obyvatelé sirotčince.

“Myslela sis, že tam venku zůstaneš napořád?” hulákala. “Maskovaná bohyně nedopustí, aby jí někdo něco dlužil! Myslela sis, že taková nestyda, jako ty, se tomu vyhne jen tím, že se spustí s nějakým boháčem?”

Jen hádala, nebo nějak tušila, o co se Sophia pokoušela? Pokud ano, jak ji to mohlo napadnout?

“Podívejte se na ni!” vykřikla Sestra O’Venn k ostatním dětem. “Podívejte se, co se stane nevděčnickům a uprchlíkům. Maskovaná bohyně vám poskytuje střechu nad hlavou. Na oplátku žádá jen vaši práci! Dává vám možnost prožít smysluplný život. Tohle je cena za její odmítnutí!”

Sophia cítila strach ostatních sirotek. Spoustu myšlenek, které se přes ni přelily jako ohromná vlna. Několik dětí uvažovalo, že by se jí pokusilo pomoci, ale v podstatě neměly jakoukoli šanci. Většina jich byla prostě jen ráda, že není na jejím místě.

Sophia se cestou na nádvoří sirotčince snažila bojovat, ale nikam to nevedlo. Kate by se jim možná dokázala vykroutit, ale Sophia nikdy nebyla bojovnice. Byla chytřejší, ale ne dost chytrá. Nechala se chytit a teď...

... teď na ni čekal kůl uprostřed nádvoří. Co mělo následovat, bylo naprosto jasné.

Když Sestry vedly Sophii ke kůlu, některé děti jásalý. Sophii to mučilo téměř víc než všechno ostatní. Věděla, proč to děti dělají. Věděla, že kdyby byla na jejich místě, jásala by taky. I kdyby jen proto, aby zapadla a někoho nenapadlo ji potrestat za nedostatek nadšení. I tak ale cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Rozčileně se rozhlédla po dětech kolem.

Její osud pro ně měl být varováním. Po zbytek svých životů, kdykoli pomyslí na útěk, vzpomenou si na ni.

Zatímco ji vázaly ke kůlu, pokusila se Sophia zmobilizovat svoje síly. Přitiskly ji obličejem ke kůlu a přivázaly ji k němu drsnými konopnými provazy.

Kate, pomoc! Chytili mě!

Nedostala žádnou odpověď. Jeptišky ji dál vázaly jako oběť pro temnější bohy, které lidé vzývali ještě před Maskovanou bohyní. V duchu ze všech sil ječela o pomoc, ale zdálo se, že to není k ničemu.

Sestry si dávaly na čas. Očividně jim šlo stejnou měrou o to, jaké divadlo předvedou i o to, jakou bolest jí způsobí. Nebo možná chtěly, aby Sophia nemohla uhnout ani jednomu z úderů, které měly následovat, a zmírnit tak své utrpení.

Jakmile ji přivázaly na místo, přivedly několik mladších dětí a přinutily je si Sophii prohlédnout, jako by šlo o nějaké divoké zvíře v manéži.

“Musíme být vděční,” pronesla Sestra O’Venn. “Musíme být skromní. Musíme splácet své dluhy Maskované bohyni. Dlužíme jí za její dary. Pokud selžete, zaplatíte. Tato dívka utekla. Tato dívka byla tak arogantní, že se snažila povyšovat nad vůli naší Bohyně. Tato dívka byla nemravná a pyšná.”

Řekla to, jako by byla soudce vynášející rozsudek. Pak se k Sophii přiblížila. Začínalo pršet a Sophia cítila chlad.

“Kaj se,” řekla. “Kaj se za své hříchy a zaplat tak Bohyni za to, že ti odpustí!”

Trpět bude tak, jako tak, ale musí si vybrat.

Sophia cítila podobné myšlenky i od všech ostatních. Chtěly jí ublížit, ať už řekne cokoli. Nemělo smysl lhát a prosit za odpuštění, protože pravdou bylo, že i ty nejmilejší Sestry jí chtěly

ublížít. Chtěly ji zbít, aby tak daly ostatním na vědomí, jak dopadnou uprchlíci. Některé opravdu věřily, že je to dobré pro její duši a jiné prostě proto, že rády ubližovaly lidem. Sestra O'Venn patřila k těm posledním.

„Mrzí mě," řekla Sophia. Viděla, jak jí ostatní visí na rtech, „že jsem neutíkala dvakrát tak rychle! Vy všichni byste měli utéct!" Křičela na děti kolem. „Všechny vás zastavit nemůžou. Všechny vás pochytat nemůžou!"

Sestra O'Venn jí pak vrazila takovou facku, až Sophia udeřila hlavou o kůl, ke kterému byla přivázaná. Pak jí vrazila mezi zuby kus dřeva tak prudce, až se Sophia divila, že jí nevyrazila žádný zub.

„To aby sis náhodou nepřekousla jazyk," pronesla Sestra O'Venn s temným úsměvem. Věci, které Sophia viděla v její mysli, nebyly vůbec úsměvné. Teď už chápala Katinu touhu po pomstě a chuť vše spálit na popel. Ona sama by teď Sestru O'Venn upálila bez nejmenšího zaváhání.

Maskované sestry si přinesly bič a několikrát jím cvičně švihly tak, aby je Sophia viděla. Bič vypadal skutečně ošklivě, měl několik kožených řemínků a všechny byly poseté uzly. Byla to věc, která měla rvát kůži na kusy. Mělo to být mnohem horší než výprasky rákoskami a opasky, které už Sophia v minulosti utřzila. Sophia se pokusila vyprostit, ale nepodařilo se jí to. Mohla jen odevzdaně stát a nechat je, aby ji potrestaly.

Když ji Sestra O'Venn udeřila poprvé, Sophia málem překousla kolík, který měla mezi zuby. Sophia cítila, jak se jí

trhá kůže na zádech a ochromující bolest jí proniká celým tělem.

Prosím, Kate, vyslala myšlenku, prosím!

Znovu měla pocit, jako by její slova jen tak proletěla vzduchem, aniž by je kdokoli zachytil. Nedostala žádnou odpověď. Copak ji její sestra neslyšela? Bez odpovědi to nemohla vědět jistě. Mohla jen viset připoutaná ke kůlu, doufat a volat o pomoc.

Sophia se nejdřív snažila nekřičet. Už jen proto, aby nedala Sestře O'Venn to, po čem ve skutečnosti toužila, ale pravdou bylo, že když ucítila spalující bolest, nemohla se křiku ubránit. Při každém úderu biče Sophia bolestivě vykřikla, až nakonec měla pocit, že už z ní nic nezbylo.

Když jí konečně vyndaly kolík z úst, cítila Sophia krev na jazyku.

„Budeš se teď kát, hanebnice?“ zeptala se Maskovaná sestra.

Kdyby dostala Sophia nejmenší příležitost, zabila by ji. Kdyby dostala možnost, tisíckrát by jim utekla. I tak se ale mezi vzlyky přinutila přikývnout a doufala, že bude vypadat dostatečně kajícíně.

„Prosím,“ škemrala. „Je mi to líto. Neměla jsem utíkat.“

Sestra O'Venn se k ní sklonila a Sophia viděla, jak se usmívá. Stejně tak ale v jejích očích viděla hněv a touhu ji dál trestat.

„Myslíš si, že nepoznám, když mi někdo lže?“ obořila se na ni. „Už od chvíle, kdy jsi sem přišla, jsem měla

vědět, jaký jsi neřád. Vzhledem k tomu, odkud jsi přišla, to bylo jasné. Ale já z tebe udělám zbožnou dívku. Když budu muset, všechen zlořád z tebe vytluču!“

Obrátila se k ostatním a Sophii rozčilovalo, že se všichni pořád jen tak dívají. Všichni stáli jako sochy, příliš vyděšení na to, aby něco udělali. Proč jí nikdo nepomohl? Proč se nikdo neobrátil a v hrůze neutekl z Domu nechtěných. Proč nikdo neutekl tak daleko, jak to jen bylo možné? Všichni tam jen tak stáli a přihlíželi, jak Sestra O'Venn přechází ze strany na stranu a v ruce svírá zkrvavený kolík.

Přicházíte k nám jako naprosté nic. Jako důkazy o hříchu někoho jiného, jako nechtěné věci!“ vykřikla Maskovaná sestra. „Odcházíte jako chlapci a dívky připravené sloužit světu tak, jak se od vás žádá. Tahle chtěla utéct před svým osudem. Roky využívala poskytnutého přístřeší i výuky a pak se pokusila utéct, aniž by splatila svůj dluh!“

Protože splacení jejich dluhu obstarávali ti, kteří si je mohli dovolit koupit a zaplatit za jejich výchovu. Teoreticky bylo možné se nakonec vyplatit, ale kolik jich to skutečně dokázalo a co kvůli tomu museli celé roky podstupovat?

„Ona měla před několika dny získat nového pána!“ pronesla Maskovaná sestra a ukázala na Sophii. „Takhle se to stane až zítra. Prodáme ji jako nevděčnici a ona to teď nebude mít vůbec snadné. Neobjeví se žádný laskavý muž, který by si chtěl koupit ženu, ani šlechtic hledající služebnou.“

Tohle se tu považovalo za dobrý, jednoduchý život. Sophia

tu představu nenáviděla téměř stejně, jako lidi v sirotčinci. Nenáviděla myšlenku na to, co se s ní teď může stát. Měla se stát princovou ženou a teď...

„Jediní lidé, kteří zaplatí za takovouhle nevděčnici jsou krutí muži,“ pronesla Sestra O’Venn, „s ještě krutějšími záměry. Tahle dívka si sama určila svůj osud a teď bude muset jít tam, kam jí bude řečeno.“

„Budu mít takový osud, jaký mi určíte vy!“ vykřikla Sophia, protože z myšlenek Maskovaných sester vyčetla, že ji chtějí poslat k těm nejhorším možným lidem. Už jen samotná myšlenka na ně byla mučivá. Znovu se rozhlédla a pohledem probodávala jednu Sestru za druhou. Snažila se proniknout jejich maskami.

„K podobným lidem musím jen proto, že jste se rozhodly mě k nim poslat. Vy určujete, kdo nás koupí. Prodáváte nás, jako bychom nebyli nic!“

„Ty taky nejsi nic,“ pronesla Sestra O’Venn a znovu jí vrazila kolík do pusy.

Sophia na ni zírala a doufala, že objeví alespoň záblesk lidskosti. Nic takového ale neobjevila. Viděla jen krutost, kterou Sestra vydávala za nutnou tvrdou ruku. Viděla zlo vydávané za plnění povinností. Sestra ve skutečnosti nevěřila v Maskovanou bohyni. Jen se jí líbilo ubližovat slabším.

Vzápětí ublížila Sophii a ta s tím nemohla dělat nic jiného než ječet.

Znovu zabrala za provazy, snažila se z nich vytrhnout,

osvobodit se, nebo alespoň najít jakýkoli způsob, jak se vyhnout bolesti, která ji naprosto ničila. Nemohla dělat vůbec nic. Mohla jen dál ječet do kusu dřeva. Přesto se ale dál snažila posílat myšlenky ke Kate a doufat, že je někde v Ashtonu zachytí.

Nedostala žádnou odpověď. Slyšela jen neustále svištění biče dopadajícího jí na zkrvavená záda. Maskovaná sestra ji bičovala se zdánlivě nekonečnou silou. Bičovala ji ještě dlouho potom, co se Sophii podlomily nohy. Ještě dlouho potom, co Sophii opustila síla ječet.

Někde v průběhu bičování musela Sophia omdlít, ale ani to jí nepomohlo. Dokonce i v tu chvíli ji pronásledovaly noční můry plné násilí, vzpomínek na hořící dům a muže, před kterými musela utéct. Když se probírala, bylo po všem. Všichni byli dávno pryč.

Ona ale byla stále připoutaná ke kůlu. Rozplakala se a déšť zatím smýval krev z jejích zad. Bylo snadné si myslet, že horší už to být nemůže. Ale ono mohlo.

Mohlo to být ještě mnohem horší.

A zítra to horší bude.

KAPITOLA DRUHÁ

Kate stála na pahorku nad Ashtonem a sledovala hořící město. Čekala, že bude šťastná, až uvidí jeho konec, ale tady nešlo jen o Dům nechtěných, nebo místa, kde jí dřív ublížili.

V plamenech bylo skutečně celé město.

Dřevěné stěny a doškové střechy živily požáry a Kate cítila hrůzu lidí pobíhajících mezi domy. Ozval se výstřel z děla a na chvíli tak přehlušil křik umírajících lidí. Kate viděla domy, které se hroutily, jako by byly z papíru. Práskaly výstřely z předovek a vzduchem létalo tolik šípů, že přes ně téměř nebylo vidět nebe. Dopadaly všude kolem a Kate mezi nimi procházela s podivnou lehkostí, která mohla pocházet jen z vědomí, že jde o sen.

Ne, nešlo o sen. Bylo to něco víc.

Ať už měla voda ze Siobhaniny fontány jakoukoli moc, Kate se jí napila a teď všude kolem viděla smrt. Koně probíhali ulicemi, jezdcí kolem sebe sekali šavlemi a jezdeckými meči. Všude kolem se ozývaly výkřiky. Nesly se vzduchem stejně, jako kouř z požárů kolem. Dokonce i řeka vypadala, že hoří. Když se Kate lépe podívala, viděla, že jde o hořící bárky, které pokrývaly téměř celou hladinu. Oheň přeskakoval z jedné lodi na druhou a jejich posádky se marně snažily dostat do bezpečné vzdálenosti. Kate už na lodi byla, a tak tušila, jak hrozivě musí plameny působit na lidi na palubách.

Ulicemi se míhaly postavy a bylo jasně poznat, kdy jde

o panikařící obyvatele města a kdy o vojáky v okrových uniformách, kteří je pronásledovali s meči v rukách a sekali je na kusy. Kate nikdy dřív plenění města neviděla, ale podle jejího názoru to bylo něco odporného. Šlo o čiré násilí a nic nenaznačovalo, kdy by mělo ustát.

Za městem se táhly řady utečenců. Každý nesl to, co stihl v rychlosti sesbírat a všichni mířili do vnitrozemí. Budou hledat bezpečí na Stezkách, nebo zamíří do měst jako byly Treford či Barriston?

Pak si Kate všimla oddílů jezdců, kteří k nim mířili a došlo jí, že se uprchlíci tak daleko nikdy nedostanou. Lidé už neměli kam utéct. Před nimi byli jezdci a za nimi město v plamenech. Musel to asi být hrozný pocit.

Ale Kate ten pocit znala, nebo ne?

Vše se pohnulo a Kate věděla, že teď nesleduje něco, co by se mohlo stát, ale něco, co už se stalo. Tenhle sen už znala, protože ho snila až příliš často. Byla ve velkém, starém domě a blížilo se k ní nebezpečí.

Tentokrát ale bylo něco jinak. Tentokrát ve snu viděla další lidi. Když se na ně Kate dívala, sledovala je zespodu, takže musela být skutečně maličká. Byl tam muž, který působil sice ustaraně, ale přesto statečně. Měl na sobě nedbale oblečené šlechtické šaty a křivě nasazenou černou paruku, která měla zakrýt krátké šedivé vlasy. Očividně se oblékal ve spěchu. Žena vedle něj byla krásná, ale neupravená. Jako by se oblékla a učesala během několika minut, i když jí to obvykle trvalo hodinu,

a ještě jí přitom musely pomáhat služebné. Vypadala laskavě. Kate se k ní natahovala a nechápala, proč ji žena nezvedne, když to obvykle dělala.

„Nemáme čas,“ řekl muž. „Pokud se pokusíme utéct společně, budou nás pronásledovat. Musíme se rozdělit.“

„Ale děti—“ začala žena. Aniž by jí to někdo prozradil, věděla Kate, že je to její matka.

„Budou ve větším bezpečí, když nebudou s námi,“ pronesl Katin otec. Obrátil se ke služebné a Kate v ní poznala svoji chůvu. „Musíš je dostat pryč, Anoro. Vezmi je někam do bezpečí. Někam, kde je nikdo nepozná. Najdeme je, až tohle šílenství pomine.“

Pak si Kate všimla Sophie. Ta byla podivně mladá, ale přesto se zdálo, jako by se chtěla hádat. Kate tenhle její pohled znala až příliš dobře.

„Ne,“ pronesla jejich matka. „Musíte jít, obě dvě. Už nemáme čas. Běžte, zlatíčka.“ Někde v domě se ozvala rána. „Běžte.“

Kate se rozběhla. Sophii přitom držela pevně za ruku. Ozvala se další rána, ale Kate se neohlížela. Pokračovala dál, probíhala chodbami, zastavovala se jen, když se musela skrýt před postavami zahalenými ve stínech. Dívky doběhly až k otevřeným oknům vedoucím ven z domu. Ven do temnoty...

Kate zamrkala a probrala se. Ranní světlo jí připadalo nepříjemně jasné. Způsobovalo jí závrať. Pokusila se

rozpomenout, co se jí zdálo, snažila se uvědomit si, co přesně se dělo, ale vzpomínky vyprchávaly příliš rychle. Kate nespokojeně zamručela. Věděla, že úprk domem nebyl jen sen. Byla to vzpomínka. Vzpomínka, kterou chtěla Kate poznat co nejlépe.

Alespoň, že se jí podařilo zachytit obličej rodičů. Udržela je v paměti a snažila se zapamatovat si je co nejlépe. Pomalu se posadila, točila se jí hlava z toho, co právě viděla.

“Pěkně pomalu,” pronesla Siobhan. “Účinky vody z fontány můžou mít určité dozvuky.”

Seděla na okraji fontány, která teď zase byla v troskách. Nebyla ani zdaleka tak krásná a nová, jako když z ní Siobhan nabírala vodu. Siobhan ale vypadala stále stejně. Dokonce i květiny, které měla zapletené ve vlasech, vypadaly nedotčené. Jako kdyby se Siobhan celou dobu ani nepohnula. Sledovala Kate s nehnutým výrazem, z obličej se jí nedalo vyčíst, na co myslí. Neproniknutelné stěny, kterými si chránila mysl, byly stále na místě, a tak Kate nepomohlo ani její nadání.

Kate se pokusila vstát už jen proto, aby dokázala ženě, jak je silná. Měla přitom pocit, jako by se zahoupal celý les. Periferně zahlédla mlžný opar kolem stromů, kamenů i všeho ostatního kolem. Kate klopýtla a musela se opřít o jeden z pobořených sloupů, aby neupadla.

“Pokud se ode mne chceš učit, budeš muset začít poslouchat,” pronesla Siobhan. “Nemůžeš čekat, že se po všech těch změnách svého těla budeš moct jen tak postavit.”

Kate zaťala zuby a čekala, až ji opustí závrať. Netrvalo to

dlouho. Soudě dle jejího výrazu, Siobhan překvapilo, jak rychle Kate odstoupila od sloupu.

“To není špatné,” řekla. “Zvykáš si rychleji, než bych čekala. Jak se cítíš?”

Kate zavrtěla hlavou. “Sama nevím.”

“V tom případě se nad tím zamysli,” štěkla na ní Siobhan s náznakem podráždění. “Chci studenta, který se dokáže zamyslet nad věcmi kolem. Ne někoho, kdo jen bude reagovat na to, co se děje. Myslím, že ty to můžeš zvládnout. Nebo se snad pletu?”

Kate znovu zavrtěla hlavou. “Řekla bych... že svět vypadá jinak, když se na něj teď dívám.”

“Začínáš ho vnímat takový, jaký je, i s prouděním života,” pronesla Siobhan. “Zvykneš si. Zkus se projít.”

Kate udělala jeden krok, pak druhý.

“Zvládneš toho víc,” pronesla Siobhan. “Běž!”

Kate to až nepříjemně připomnělo její sen a uvědomila si, že přemýšlí, kolik toho Siobhan viděla. Řekla, že jsou každá jiná, ale pokud si byly dost podobné na to, aby ji Siobhan učila, možná si byly dost podobné na to, aby jí viděla do snů.

Teď ale nebyl čas nad tím přemýšlet, protože se Kate musela soustředit na běh. Utíkala mezi stromy, nohama se bořila do mechu a bahna, klopýtala o spadané listí a větve. Podle stromů míhajících se kolem si uvědomila, jak rychle se pohybuje.

Kate vyskočila a náhle skákala po nižších větvích jednoho stromu. Bylo to pro ni tak snadné, jako přeskočit z lodi na molo.

Kate se zastavila a balancovala na jedné z větví. Měla pocit, jako by cítila každý poryv větru ještě dřív, než jí pohnul a ten ji tak nemohl shodit dolů. Seskočila zpátky na zem a náhle ji napadlo zkusit zvednout větev, kterou by dřív v žádném případě zvednout nemohla. Když ji sevřela, ucítila v dlaních drsnou kůru. Vzápětí zvedla větev nad hlavou, podobně, jako siláci zvedali činky při oslavách v Ashtonu. Pak větev odhodila. Sledovala ji, jak proletěla mezi dvěma stromy a se zapraščením jí zmizela z dohledu.

Kate slyšela, jak dopadla a na okamžik měla pocit, že slyší všechny zvuky lesa. Slyšela chvění listů ve větru. Slyšela brouky pobíhající v podrostu. Čírikání ptáků nahoře ve větvích. Slyšela cupitání a znala místo, na kterém se objeví zajíc ještě dřív, než se na něm skutečně objevil. Záplava zvuků na ni na chvíli byla příliš. Kate si musela přitisknout ruce na uši, aby neslyšela kapání rosy z listů a hemžení hmyzu pod kůrou stromů. Pak si vzpomněla, jakým způsobem omezovala vnímání cizích myšlenek a zkusila totéž s okolními zvuky. Fungovalo to.

Vrátila se ke zničené fontáně a viděla, že Siobhan tam pořád čeká. Usmívala se na ni s náznakem hrdosti.

“Co se to se mnou děje?” zeptala se Kate.

“Jenom to, o co jsi žádala,” pronesla Siobhan. “Chtěla jsi mít moc porazit své nepřátele.”

“Ale tohle všechno...” začala Kate. Pravdou bylo, že nikdy nevěřila, že by se toho s ní mohlo dít tolik.

“Magie může nabývat různých forem,” pronesla

Siobhan. „Nebudeš moct své nepřátele proklít, ani je zničit z dálky. Nebudeš na ně moc seslat blesky, ani vyvolat duchy mrtvých. Tohle nech jiným.“

Kate zvedla obočí. „A je vůbec možné něco takového udělat?“

Siobhan pokrčila rameny. „Na tom nesejde. V žilách ti teď koluje moc fontány. Budeš rychlejší a silnější. Tvoje vnímání je ostřejší. Uvidíš věci, které většina lidí vidět neumí. Ve spojení s tvým vlastním nadáním budeš mocná. Naučím tě, jak bojovat v bitvách i jak útočit ze stínů. Budeš smrtící.“

Kate si vždy přála být silná, ale i tak si uvědomila, že ji ta myšlenka trochu děsí. Siobhan jí už řekla, že za to všechno bude muset zaplatit. A čím mocnější by se stala, tím větší cenu by následně mohla zaplatit. V myšlenkách se vrátila ke svému snu a doufala, že to nebylo varování před tím, co ji čeká.

„Něco jsem viděla,“ řekla Kate. „Zdálo se mi o tom, ale měla jsem pocit, že to není jen sen.“

„A jaký jsi měla pocit?“ zeptala se Siobhan.

Kate se už chystala říct, že neví, ale všimla si Siobhanina pohledu a raději si to rozmyslela. „Měla jsem pocit, že je to pravda. Doufám ale, že nebyla. Někdo drancoval Ashton. Všude kolem hořelo. Umíraly stovky lidí.“

Napůl čekala, že se Siobhan při těch slovech rozesměje, nebo v to možná dokonce doufala. Siobhan ale vypadala zamyšleně a napůl přikývla.

„Měla jsem to čekat,“ pronesla žena. „Vše

probíhá rychleji, než jsem si myslela. Čas je ale věc, se kterou ani já nic neudělám. Tedy alespoň ne trvale.“

„Víš, co se děje?“ zeptala se Kate.

Vysloužila si tím úsměv, který nedokázala rozluštit. „Řekněme, že jsem některé věci očekávala,“ odpověděla Siobhan. „Jsou věci, které jsem předpokládala a skutky, které je nutné brzy vykonat.“

„Asi mi neřekneš, o co jde, že?“ zeptala se Kate. Snažila se, aby jí v hlase nezazněla frustrace, kterou cítila. Snažila se soustředit na možnosti, které získala. Byla teď silnější a rychlejší. Proč by jí tedy mělo záležet na tom, že neví všechno? Přesto jí na tom ale záleželo.

„Vidím, že se učíš rychle,“ odpověděla Siobhan. „Věděla jsem, že dělám správně, když jsem si vybrala tebe.“

Vybrala si ji? Vždyť to Kate se vydala hledat lesní pramen. Vydala se sem z vlastní vůle, a to hned dvakrát. To ona žádala o moc, a to ona se musela rozhodnout, zda přijme Siobhaniny podmínky. Nehodlala se nechat přesvědčit o tom, že něco bylo jinak.

„To já jsem sem přišla,“ pronesla Kate. „Já si vybrala.“

Siobhan pokrčila rameny. „To je pravda. A teď je čas, aby ses začala učit.“

Kate se rozhlédla. Nebyla v knihovně, jaká byla ve městě. Nebyla ani na cvičišti s učitelem šermu. Nebylo to ani cvičiště, na

kterém ji ponížil jeden z mužů Willova regimentu. Co se mohla naučit v téhle divočině?

I tak se ale v duchu připravila. Stála před Siobhan a čekala. „Jsem připravená. Co mám dělat?“

Siobhan naklonila hlavu ke straně. „Čekat.“

Zamířila k místu, kde byla v jámě připravená malá hranička. Aniž by použila křesadlo, vrhla do ní Siobhan několik jisker a z hranice začal stoupat dým. Pak zašeptala několik slov, kterým Kate nerozuměla.

Dým začal vířit a kroutit se, formoval se do tvarů, které Siobhan tvarovala podobně, jako dirigent řídí hudebníky. Dým nabral vzdáleně lidský tvar. Stále silněji připomínal válečníka z dávno zapomenutých časů. Postavil se před Kate a v ruce svíral meč, který vypadal nepříjemně ostrý.

Byl tak ostrý, že Kate neměla čas jakkoli zareagovat, když ji válečník bodnul do srdce.

KAPITOLA TŘETÍ

Sophii nechaly u kůlu přes noc. Na místě ji držely jen provazy, kterými ji připoutaly. To, že se nemohla hnout, bylo téměř stejně mučivé, jako bolest z rozervaných zad. Zoufale se potřebovala protáhnout. Nemohla dělat nic, aby jakkoli zmírnila utrpení, které cítila. Nemohla nijak zmírnit hanbu, kterou zažívala, když ji nechaly venku na dešti jako varování pro ostatní v sirotčinci.

Sophia je všechny nenáviděla nenávisť, kterou obvykle cítila z Kate. Přála si vidět je umírat, ale tohle přání ji současně naplňovalo bolestí, protože Sophia neměla jakoukoli možnost převést přání ve skutek. Vždyť se ani nedokázala osvobodit.

Nemohla ani spát, o to se postarala bolest a nepříjemná poloha, ve které byla svázaná. Dařilo se jí jen upadat do polospánku, ve kterém se mísila minulost s přítomností. Déšť jí zatím nepřestával smáčet vlasy.

Snila o krutostech, které viděla při svém pobytu v Ashtonu. Nejen na peklo, které zažívala v sirotčinci. Ulice byly téměř stejně zlé. Všude se pohybovali lidští predátoři. O ty, kdo skončili na ulici, se nikdo nestaral. Dokonce i v paláci na každého laskavého člověka připadal nejméně jeden člověk podobný Milady d'Angelice, která si vychutnávala možnosti poskytované jejím postavením, i to, že mohla být bezdůvodně krutá k ostatním. Sophii se honily hlavou myšlenky na krutost světa plného válek a nenávisť. Jak to, že všude bylo tolik zla?

Sophia se pokusila nasměrovat myšlenky k příjemnějším věcem, ale nebylo to zrovna snadné. Začala vzpomínat na Sebastiana, ale i to ji vlastně bolelo. Vše, co působilo tak dokonalým dojmem se pokazilo, když zjistil, co je zač... vše se rozpadlo tak rychle, až měla Sophia pocit, jako by to ani nikdy neexistovalo. Vždyť se ani nepostavil svojí matce, ani se nepokusil zůstat se Sophií. Prostě ji jen poslal pryč.

Raději si vzpomněla na Kate. Myšlenka na ni znovu vyvolala potřebu volat o pomoc. Když se objevily první ranní paprsky, pokusila se Sophia vyslat myšlenku, ale ani tentokrát nedostala odpověď. A co víc, vzpomínky na sestru vyvolaly vzpomínky na drsné časy v sirotčinci a na další, starší záležitosti.

Sophia vzpomínala na požár. Na útok. Když se to stalo, byla tak malá, že toho většinu zapomněla. Dokázala si vzpomenout na matčin i otcův obličej, ale ne na to, jak zněl jejich hlas. Tedy krom toho, když je posílali pryč. Když jim říkali, že musejí utéct. Pamatovala si, že měla uprchnout, ale z toho, co bylo dřív, si nepamatovala téměř nic. Měla dřevěného houpacího koně, velký dům, kde bylo snadné se ztratit, chůvu...

Sophii se nedařilo vylovit ze vzpomínek víc detailů. Dům nechtěných všechny vzpomínky překryl závěsem bolesti a utrpení. Bylo těžké vzpomenout si na něco jiného než výprasky a práci s mlýnskými kameny. Na vynucenou podřízenost a hrůzu, která pramenila z toho, že všechny dívky věděly, co je čeká.

Přesně to, co Sophii čekalo právě dnes. Prodají ji jako nějaké zvíře.

Jak dlouho už u toho kůlu visela? Jak dlouho se zbytečně snažila vyprostit? Dost dlouho na to, aby se slunce vyšplhalo nad obzor. Dost dlouho na to, aby Maskované sestry vyšly ze sirotčince a odřízly ji. Nechaly ji padnout na dláždění. Ani jedna se jí nepokusila pomoci.

„Vstávej,“ nařídila jí jedna. „Určitě nechceš, abys při prodeji vypadala takhle.“

Sophia zůstala ležet a zatínala zuby bolestí, která se jí zmocňovala, jak se jí vracel cit do nohou. Pohla se jen, když jí Sestra nakopla.

„Řekla jsem, vstávej!“ vyštěkla.

Sophia se přinutila vstát. Maskované sestry se jí chopily z obou stran a Sophia si připadala jako vězeň vedený na popravu. Vzhledem k tomu, co ji čekalo, se tak i cítila.

Odvedly ji do malé kamenné cely, kde už byla připravená vědra s vodou. Vydrhly ji, a dokonce i z jejího mytí dokázaly Maskované sestry udělat mučení. Voda v některých vědrech byla tak horká, že měla Sophia pocit, jako by ji vařily zaživa. Omývaly z ní krev a Sophia přitom křičela bolestí, která byla téměř tak velká, jako když ji Sestra O’Venn bičovala.

Voda v některých vědrech byla tak ledová, že se Sophia chvěla zimou. I mýdlo, kterým jí Sestry myly hlavu, ji štípalo v očích. Pak jí vlasy svázaly do hrubého uzlu, který neměl nic společného s delikátními účesy, které jí splétaly služebné v paláci. Sebraly jí bílé spodní prádlo a oblékly šedivé hadry, které se nosily v sirotčinci. Po hebkých šatech, které Sophia nosila

několik předchozích dní, ji hadry škrábaly na kůži. Nenakrmily ji. Nejspíš už jim to nestálo za námahu, protože věděly, že ji brzy prodají.

Přesně takové místo byl sirotčinec. Jako farma na děti. Krmily je a učily jen tak, aby je bylo možné použít jako učně či sloužící a pak je prodaly.

“Víte, že tohle není správné,” řekla Sophia, když ji vedly ke dveřím. “Copak nevidíte zlo, které způsobujete?”

Jedna ze Sester jí dala pohlavek, až Sophia klopýtla.

“Poskytujeme milosrdenství Maskované bohyně těm, kdo ho potřebují. A teď mlč. Když budeš mít modřiny od fackování, neprodáme tě tak drazé.”

Sophia při té myšlence těžce polkla. Nedošlo jí, jak pečlivě Sestry skryly její rány pod šedí jejích šatů. Tentokrát se jí vybavil koňský handlíř, který nabarvil koni srst, aby za něj dostal lepší cenu.

Vedly ji chodbami sirotčince, ale teď je přitom nikdo nesledoval. Sestry nechtěly, aby děti viděly tuhle část. Nejspíš proto, že by jim to až příliš jasně ukázalo osud, který na ně čeká. Povzbudilo by to v nich myšlenky na útěk, zatímco výprask, který dostala minulou noc, je v nich měl nadobro zadusit.

Každopádně mířily do části Domu nechtěných, do které děti nechodily. Do míst vyhrazených pro Sestry a jejich návštěvy. Šlo o prostá místa, i když občas se tu a tam objevila výzdoba v podobě pozlacených svícňů nebo záblesk stříbra na

ceremoniálních maskách.

Místnost, do které Sophii zavedly, byla v porovnání se zbytkem sirotčince přepychová. Vypadala jako přijímací pokoj nějakého šlechtického domu. Po obvodu byly rozestavěné židle, u každé byl stoleček s pohárem vína a talířkem se sladkostmi. Na jednom konci místnosti byl stůl, za kterým stála sestra O'Venn. Po ruce měla složený pergamen. Sophia předpokládala, že na něm bude uvedena cena, za kterou ji prodají. Dozví se ji předtím, než ji prodají?

„Formálně,“ začala Sestra O'Venn, „se tě před prodejem musíme zeptat, jestli máš prostředky na splacení svého dluhu Maskované bohyni. Částka je uvedena zde. Pojď sem, nicko, a podívej se, za co skutečně stojíš.“

Sophia neměla jinou možnost. Přitáhly ji ke stolu a Sophia se podívala na pergamen. Nepřekvapilo ji, že na něm našla záznam o všech jídlech i o každé noci, kterou strávila v sirotčinci. Bylo toho tolik, až se podvědomě odtáhla.

„Máš prostředky na splacení svého dluhu?“ zopakovala Sestra.

Sophia se jí podívala do očí. „Víš dobře, že ne.“

Uprostřed místnosti stála stolička vyřezávaná z tvrdého dřeva. Jako by ani do místnosti nepatřila. Sestra O'Venn na ni ukázala.

„Pak se posad'. A snaž se být pokorná. Nebudeš mluvit, pokud k tomu nebudeš vyzvána. Okamžitě poslechněš jakýkoli rozkaz. Pokud ne, přijde trest.“

Sophia byla příliš zničená na to, aby odporovala. Zamířila

ke stoličce, posadila se na ni a sklopila oči, aby nepřitahovala pozornost Sester. I tak ale periferně sledovala, že do místnosti vcházejí lidé, muži i ženy. Všichni působili dojmem boháčů. Jejich rysy ale zůstávaly skryté. Všichni měli podobné masky, jako nosily Sestry. Očividně nikdo nechtěl, aby byl viděn, že ji kupuje jako dobytek.

“Díky, že jste dorazili tak brzy,” pronesla Sestra O’Venn. Mluvila teď sametovým hlasem obchodníka představujícího nové šaty nebo parfém. “Věřím, že budete spokojeni. Prosím, prohlédněte si dívku a pak mi sdělte svoje nabídky.”

Obklopili Sophii, prohlíželi si ji, jako kuchař kus masa na tržišti. Jako by přemýšleli, k čemu by jim mohla být dobrá, snažili se odhalit jakýkoli náznak zkaženosti. Nějaká žena Sophii poručila, aby se na ni podívala. Sophia téměř okamžitě poslechla.

“Má zdravou barvu,” řekla žena, “a myslím, že by nakonec mohla být i hezká.”

“Škoda, že nás nenechají si ji prohlédnout ve společnosti nějakého chlapce,” pronesl oplzle tlustých s náznakem přízvuku zpoza Ostrovody. Jeho drahé oblečení bylo pokryté skvrnami potu. Snažil se maskovat svůj pach drahým parfémem, který by se ale nejspíš hodil pro ženu. Zaletěl pohledem k Sestrám, jako by tam Sophia ani nebyla. “Nebo se váš názor na tuto záležitost změnil, Sestry?”

“Pořád se jedná o místo patřící Bohyni,” pronesla Sestra O’Venn a Sophia v jejím hlase slyšela jasný nesouhlas.

Připadalo jí to podivné, vzhledem k tomu, že se Sestra O'Venn neštítala tolika ohavných věcí.

Sophia použila své nadání a pokusila se vyčíst něco z myšlenek lidí kolem. Netušila, čeho tím chtěla dosáhnout. Bylo jí jasné, že nemá možnost ovlivnit jejich názor jedním či druhým směrem. Poskytlo jí to pouze možnost vidět jejich krutost a násilnickou povahu znovu a znovu. Nejlepší, v co mohla doufat, bylo, že bude někomu do konce života sloužit. Při tom nejhorším, co vyčetla, se zachvěla strachy.

„Hmm, když se bojím, vážně roztomile se chvěje,“ pronesl jeden. „Pro doly by byla příliš změkčilá, ale přesto si přihodím.“

Přešel k Sestře O'Venn a zašeptal jí nabídku. Jeden po druhém ho ostatní napodobili. Když skončili, rozhlédla se Sestra po místnosti.

„V tuto chvíli podal nejvyšší nabídku Mistr Karg,“ pronesla Sestra O'Venn. „Přeje si někdo zvýšit svůj příhoz?“

Několik lidí vypadalo, že nad tím uvažuje. Žena, která chtěla, aby se jí Sophia podívala do očí, přešla k Sestře a zřejmě jí zašeptala další nabídku.

„Děkuji, děkuji vám všem,“ pronesla nakonec Sestra O'Venn. „Obchod je uzavřen. Dluh, který tato dívka má u Maskované bohyně, nyní přechází na Mistra Karga. Mistře, musím vám připomenout, že pokud bude dluh splacen, je tato dívka volná.“

Muž za závojem si odfrkl. Odtáhl ho a odhalil tak zarudlý obličej s několika bradami. Jeho hrubý knírek dojem nijak nevylepšoval.

„A kdy se to některé z mých dívek podařilo?“ štěkl. Natáhl tlustou ruku a Sestra O’Venn do ní vložila smlouvu.

Několik lidí nespokojeně zamumlalo, i když Sophia z jejich myslí vyčetla, že už uvažují nad dalšími možnostmi. Žena, která zvedla svoji nabídku, litovala, že prohrála. Cítila se podobně, jako by její kuň prohrál závod s některým z jejích sousedů.

Celou dobu Sophia jen tak seděla, nedokázala se ani pohnout, protože ji ochromovala myšlenka, jak snadno se dostal její život do rukou úplně cizího člověka. Ještě před několika dny si měla brát prince a teď... teď se měla stát majetkem odporného chlapa.

„Zbývá jen zaplatit,“ pronesla Sestra O’Venn.

Tlustoch, Mistr Karg, přikývl. „Vyřídíme to rovnou. Je lepší platit hotově než věřit bankéřům. Zvláště, když je nutné chytit loď.“

Loď? Jaká loď? Kam ji ten chlap chtěl odtáhnout? Co s ní chtěl provést? Odpovědi snadno vyčetla z jeho myšlenek a málem ji přiměly k tomu, aby vstala a utekla.

Chytily ji silné ruce, znovu se jí chopily Sestry. Mistr Karg se na ni nezúčastněně podíval.

„Mohly byste ji odvést do mého vozu? Vyřídím to tady a pak...“

A pak, jak Sophia už věděla, bude její život horší než ta nejděsivější noční můra. Chtěla bojovat, ale nemohla nic dělat.

Sestry ji vedly pryč. Nemohla dělat vůbec nic. V duchu ale ze všech sil volala o pomoc. Snažila se přivolat svoji sestru.

Zdálo se ale, že ji Kate neslyší – nebo jí je jedno, co se Sophií stane.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kate umírala, znovu a znovu.

Tedy spíše „umírala“. Probodávaly ji iluzorní zbraně. Do bezvědomí ji škrtily nehmotné ruce. Šípy se zhmotňovaly a zasahovaly ji do těla. Všechny zbraně byly jen z dýmu, zhmotňovaly se díky Siobhanině magii, ale zásahy bolely stejně, jako by šlo o zbraně skutečné.

Ve skutečnosti nic z toho Kate nezabilo. Každým okamžikem bolesti si ale vysloužila zklamané odfrknutí ze strany Siobhan. Ta ji sledovala zpovzdálí a v očích se jí mísilo pobavení se znechucením z toho, jak pomalu se Kate učí.

„Dávej pozor, Kate,“ pronesla Siobhan. „Myslíš si, že tyhle útržky snů vyvolávám kvůli svému pobavení?“

Před Kate se objevil šermíř. Vypadal, že se chystá na přátelský souboj, a ne na tvrdou bitvu. Pozvedl rapír a pozdravil tak Kate.

„Tohle je Finnochiho protiútok,“ pronesl monotónním hlasem. Stejným, jako mluvily všechny kouřové přízraky. Přiblížil se ke Kate, ta pozvedla svůj dřevěný meč. Přízrak zakroužil vlastní zbraní. Kate byla dost rychlá na to, aby postřehla jeho pohyb, ale i tak jí nehmotná zbraň prošla srdcem.

„Znovu,“ pronesla Siobhan. „Nemůžeme ztrácet čas.“

I přes její slova ale měla Kate pocit, že mají víc času, než by si

kdy dokázala představit. Zdálo se, že se minuty v lese natahují do nekonečna. A každou z nekonečných minut vyplňovali přízrační nepřátelé, kteří se ji pokoušeli zabít, zatímco Kate se učila.

Učila se s nimi bojovat, sekala je svým cvičným mečem, protože Siobhan trvala na tom, že nebude využívat skutečnou zbraň. Bála se, že by si Kate mohla ublížit. Učila se bodat a sekát, parírovat a provádět finty. Kdykoli udělala chybu, zasáhla ji nehmotná zbraň, která ale způsobovala až příliš reálnou bolest.

Po soupeřích s meči se objevili nepřátelé s holemi či palicemi, kušemi či mušketami. Kate se učila zabíjet tuctem různých způsobů. Učila se poznat okamžik, kdy nepřítel vystřelil a padnout k zemi. Učila se probíhat lesem, skákat z větve na větev, prchat před nepřáteli, útočit na ně a zase se skrývat.

Učila se ukrývat a pohybovat se v tichosti, protože kdykoli jí pod nohama praskla větvička či zašustilo listí, vrhli se na ni průsvitní nepřátelé v takovém množství, že se jim nemohla postavit.

„Nemohla bys mě prostě jenom učit?“ obořila se Kate na Siobhan.

„Já tě učím,“ odpověděla Siobhan a vystoupila ze stromu poblíž. „Kdyby ses chtěla učit magii, mohli jsme to provést za pomoci knih a jemných slov. Ty jsi ale přišla, aby ses naučila, jak být smrtící. A v takovém případě je bolest tou nejlepší učitelkou.“

Kate zaskřípala zuby a pokračovala ve výcviku. Alespoň, že tahle bolest měla nějaký smysl. Na rozdíl od výprasků v Domě

nechtěných. Vyrázila zpátky do lesa, krčila se ve stínech a učila se, jak se pohybovat bez toho, aby vydala nejmenší hluk. Blížila se ke skupince přízračných nepřátel.

Přesto umírala.

Kdykoli uspěla, objevil se nový soupeř nebo nová hrozba. Pokaždé to bylo o něco těžší než dřív. Když se Kate naučila skrývat před lidmi, vyvolala Siobhan psy, jejichž kůže vypadala jako vlnící se kouř. Když se Kate naučila, jak projít skrz obranu nepřátelského šermíře, vyvolala Siobhan nového nepřítele, který na sobě měl zbroj a bylo možné ho zasáhnout jen skrz mezery mezi jejími pláty.

Kdykoli se Kate zastavila, objevila se Siobhan s radami a nápovědami, povzbuzením nebo jen s pobaveným úsměvem, který Kate poháněl bojovat znovu a znovu. Byla teď rychlejší a silnější, ale také se zdálo že pro ženu ovládající fontánu to stále nebylo dost dobré. Kate měla pocit, že ji Siobhan připravuje na něco konkrétního, ale žena jí to nechtěla prozradit. Neodpovídala na žádné otázky, které se netýkaly nejbližšího střetnutí, které Kate čekalo.

„Musíš se naučit využívat nadání, které ti bylo dáno do vínku při narození,“ pronesla Siobhan. „Nauč se vnímat záměry nepřítele ještě dřív, než udeří. Nauč se poznat, kde jsou tví nepřátelé dřív, než tě najdou oni.“

„Jak se to mám naučit, když bojuji s iluzemi?“ nechápala Kate.

„Řídím je já, takže ti dovolím zachytit útržky mých

myšlenek,“ pronesla Siobhan. „Dávej si ale pozor. Jsou věci, které skutečně vidět nechceš.“

To Kate zaujalo. Už dřív narážela na stěny, které si žena udržovala kolem své mysli. Teď jí měla dovolit tam nakouknout? Když ucítila, že se Siobhanina mysl odhaluje, doslova se do ní vrhla tak hluboko, jak jí to jen žena mohla dovolit.

Nebylo to sice moc, ale přesto Kate cítila, že je ženina mysl podivně cizí. Lišila se od všech myslí, které kdy Kate vnímala. Kate se zachvěla a raději se stáhla. Právě včas, aby cítila, jak jí přízračný protivník ťal přes krk.

„Říkala jsem ti, že si máš dávat pozor,“ pronesla Siobhan, zatímco Kate lapala po dechu. „Teď to zkus znovu.“

Před Kate se objevil další šermíř. Soustředila se a tentokrát se jí podařilo zachytit okamžik, kdy mu Siobhan poručila, aby zaútočil. Přikrčila se a rozsekla ho.

„Lepší,“ zamručela Siobhan. Z její strany to byla téměř pochvala. Ale ani to jí nezabránilo Kate neustále zkoušet. Znamenalo to jen další nepřátele, více práce a mnohem těžší výcvik. Siobhan nedala Kate pokoj, dokud nebyla Kate tak navená, že jí ani nově získaná síla nedovolila pokračovat. Téměř se hroutila únavou.

„Nenaučila jsem se už dost?“ zeptala se Kate. „Neudělala jsem už dost?“

Viděla, jak se Siobhan pobaveně usmála. „Myslíš si, že už jsi připravená, učednice? Opravdu jsi tak netrpělivá?“

Kate zavrtěla hlavou. „Já jen—“

„Ty si jen myslíš, že na jeden den ses toho naučila už dost. Myslíš si, že víš, co bude následovat, nebo co je ještě nutné se naučit.“ Siobhan rozpřáhla ruce. „Možná máš pravdu. Možná ses už skutečně naučila to, co jsem po tobě chtěla.“

Kate v jejím hlase slyšela náznak podráždění. Siobhan neměla trpělivost, jakou měl Thomas. Trpělivost dobrého učitele.

„Omlouvám se,“ řekla Kate.

„Na omluvy je pozdě“ pronesla Siobhan. „Chci vidět, co ses naučila.“ Zatleskala. „Zkouška. Pojd' se mnou.“

Kate chtěla něco namítnout, ale věděla, že by to k ničemu nebylo. Místo toho tedy následovala Siobhan na místo, kde se rozprostírala kruhová mýtina. Obklopoval ji hloh a ostružiní, divoké růže a kopřivy. Uprostřed byl pařez a na něm položený meč.

Nebyl to obyčejný meč, Kate okamžitě poznala čepel, kterou pro ni vyrobili Thomas s Willem.

„Jak to...“ spustila.

Siobhan trhla hlavou směrem k meči. „Tvoje zbraň nebyla připravená, stejně jako ty. Dokončila jsem ji, protože se snažím, abys byla co nejlepší.“

Meč teď vypadal jinak. Měl jílec z vířící temnoty a světlého dřeva. Kate předpokládala, že jí bude v ruce dokonale sedět. Na čepeli byly značky v jazyce, který neznala. Současně se jeho ostří nebezpečně lesklo.

“Pokud si myslíš, že jsi připravená,” pronesla Siobhan, “stačí, když vejdeš na mýtinu a vezmeš si svoji zbraň. Ale věz: nebezpečí na mýtině je skutečné. Nebude to jen hra.”

Kdyby šlo o jinou situaci, Kate by možná ustoupila. Možná by Siobhan řekla, že nemá zájem, a ještě chvíli počkala. Její rozhodnutí ale změnilo dvě věci. První byl ten nesnesitelný úsměv, který jako by Siobhaninu tvář nikdy neopouštěl. Provokoval Kate, jako by jí tak Siobhan dávala najevo, že ještě není dost dobrá. Že nikdy nebude dost dobrá, aby se postavila tomu, co si pro ni Siobhan připraví. Byl to výraz, který Kate až moc připomínal ponížení, kterému ji vystavovaly Maskované sestry.

Když Kate ten úsměv viděla, cítila, jak se v ní zvedá vlna hněvu. Přála si setřít ho Siobhan z obličeje. Chtěla jí ukázat, že ať už žena ovládá jakoukoli magii, že ač může ovládat les kolem, Kate se jí dokáže postavit. Chtěla cítit alespoň malou satisfakci za všechny ty přízračné čepele, které jí probodaly.

Další důvod byl mnohem prostší: ten meč byl její. Byl to dar od Willa. Siobhan jí neměla co diktovat, kdy si ho bude moct vzít.

Kate se rozběhla, vyskočila na větev a pak přeskočila trnovou hradbu obklopující mýtinu. Pokud to bylo to nejlepší, čeho byla Siobhan schopná, tak se zmocní svého meče a uteče z mýtiny, jako by o nic nešlo. Dopadla do podřepu a rozhlédla se. Pohled jí padl na čekající meč.

Meč teď ale někdo svíral v ruce. Kate si uvědomila, že

nevěřicně zírá. Že zírá sama na sebe.

Rozhodně to byla ona. Bez nejmenších pochybností. Stejně krátké rusé vlasy. Stejně šlachovité tělo. Tahle její verze ale měla jiné oblečení – její šaty měly hnědou a zelenou barvu lesa. I její oči byly jiné. Byly celé zelené a vůbec nevypadaly jako lidské. Zatímco Kate nevěřicně zírala, její druhá verze několikrát máchla vzduchem mečem od Willa. Jako by si ho zkoušela.

„Ty nejsi já,“ řekla Kate.

„Ty nejsi já,“ řekla její kopie naprosto stejným tónem. Naprosto stejným hlasem. „Jsi jen levná napodobenina, ani z poloviny tak dobrá.“

„Dej mi ten meč,“ obořila se na ni Kate.

Její kopie zavrtěla hlavou. „Myslím, že si ho nechám. Nezasloužíš si ho. Jsi jen odpad ze sirotčince. Není divu, že ti to s Willem nevyšlo.“

V tu chvíli se Kate rozběhla a vši silou zaútočila svojí cvičnou čepelí. Do útoku vložila všechnu zuřivost, jako kdyby svoji kopii mohla porazit dřevěnou zbraní. Ucítila, jak její cvičná čepel narazila na ostří skutečné zbraně.

Bodala a sekala, prováděla výpady a ustupovala. Útočila a využívala přitom všechny dovednosti, které získala při Siobhanině brutálním výcviku. Napínala do krajnosti síly, které získala díky vodě z fontány, využívala nově nabytou rychlost, aby prošla obranou své soupeřky.

Její kopie ale bez problémů odrážela všechny výpady. Zdálo se, jako by věděla, jaký pohyb Kate provede ještě dřív, než se

ho rozhodla vyzkoušet. Když kopie zaútočila, Kate se zvládala jen tak tak krýt.

„Nejsi dost dobrá,“ pronesla její druhá verze. „Nikdy nebudeš dost dobrá. Jsi slabá.“

Její slova Kate otrásla téměř stejnou silou, jako údery mečem. Její slova Kate bolela, a to hlavně proto, že nejspíš byla pravdivá. Kolikrát jí je řekli v Domě nechtěných? Neukázali jí jejich pravdivost na cvičišti u Willova regimentu?

Kate zuřivě zařvala a znovu zaútočila.

„Neovládáš se,“ proneslo její druhé já, když odrazilo její výpad. „Nemyslíš. Jsi jen malá holka, co si hraje na válečnici.“

Katin odraz pak zaútočil a Kate cítila bolest, kterou jí způsobil zásah mečem na boku. Na krátkou chvíli se cítila stejně, jako po zásahu přízračným mečem. Něco ale bylo jinak. Tahle bolest neustávala. Tentokrát krvácela.

„Jaký to je pocit, když víš, že zemřeš?“ zeptala se jí sokyně.

Hrozivý. Byl to hrozivý pocit, protože nejhorší na tom bylo, že její sokyně měla pravdu. Neměla šanci ji porazit. Neměla šanci přežít. Na mýtině na ni čekala smrt.

Kate se rozběhla k trnové hradbě. Odhodila dřevěnou zbraň, protože by ji jen zpomalovala. Řítíla se k okraji kruhu a slyšela přitom svůj odraz, jak se za ní směje. Kate si zakryla obličej rukama a vrhla se do trní. Doufala, že projde skrz.

Cítila, jak jí trny rvou šaty i kůži. Cítila krev, která zůstávala

na ostrých trnech, ale přesto se nutila pokračovat dál. Oči otevřela až na druhé straně.

Ohlédla se, napůl očekávala, že ji odraz bude pronásledovat. Nikdo za ní ale nebyl. Její sokyně byla pryč a meč opět ležel na pařezu, jako by se nic z toho nestalo.

Zhroutila se na zem. Srdce v hrudi jí divoce bušilo. Krvácela z tuctů zranění. Stejnou měrou kvůli trnům, které ji poškrábaly, i kvůli zranění na boku. Převalila se na záda a zadívala se na zelenou klenbu z větví. Bolest ji zaplavovala ve vlnách.

Do zorného pole jí vstoupila Siobhan. Shlížela na ni s pohledem plným zklamání i lítosti. Kate si nebyla jistá, co z toho je horší.

“Říkala jsem ti, že nejsi připravená,” pronesla. “Teď už budeš poslouchat?”

KAPITOLA PÁTÁ

Lady Emmeline Constance Ysalt d'Angelica, psalo se v dopise, Markýza Sowerdská a Lady Šerpového řádu. Angelicu nezaujalo ani tak oslovení jejím plným jménem, jako to, kdo vzkaz poslal – královská vdova si přála vidět se s ní mezi čtyřma očima.

Tedy nenapsala to přímo těmi slovy. V dopise byly fráze jako „tvoje společnost by mi udělala radost,“ a „doufám, že ti termín vyhovuje.“ Angelica ale věděla stejně dobře, jako kdokoli jiný, že přání královské vdovy se rovná rozkazu. Dokonce i když zákony vydávala Šlechtická rada.

Snažila se nedávat najevo obavy, které cítila cestou ke vdoviným komnatám. V žádném případě nehodlala kontrolovat svůj vzhled, ani nervózně přešlapovat. Dobře věděla, že vypadá dokonale, protože každé ráno trávila dlouhý čas před zrcadlem. Navíc jí pomáhaly její služebné, takže bylo jasné, že vypadá naprosto skvěle. Nepřešlapovala, protože se uměla dokonale ovládat. A navíc, čeho by se měla obávat? Měla se setkat s jednou starou ženskou, neměla se postavit divoké šelmě.

Angelica si to připomínala celou cestu a zvláště ve chvíli, kdy dorazila ke dveřím do vdoviných komnat. Sloužící dveře otevřel a ohlásil ji.

„Milady d'Angelica!“

Měla by se cítit dobře, ale pravdou bylo, že vdova byla

královnou a Sebastianovou matkou. Angelica už toho v životě provedla příliš, aby si byla jistá, že neupadne v nemilost. Přesto vešla dovnitř a nutila se udržovat pečlivě nacvičenou masku sebevědomí.

Do vdoviných komnat se nikdy dřív nedostala. Když je teď viděla, zklamaly ji. Byly navržené s pompézností, která vyšla z módy snad už před dvaceti lety. Na Angelicin vkus tu bylo až příliš obložení z tmavého dřeva, a i když byl zbytek paláce přiměřeně zdobený, v žádném případě to neodpovídalo extravagantnímu stylu, který by zvolila Angelica.

„Čekala jsi něco zajímavějšího, má drahá?“ zeptala se vdova. Seděla u okna vedoucího do zahrad. Její židle byla z tmavého dřeva a zelené kůže. Mezi ní a o něco menší židlí spočíval intarzovaný stůl. Vdova na sobě měla relativně prosté šaty, v takových by se v žádném případě neúčastnila oficiálního jednání. Na hlavě měla místo koruny jen zlatý kroužek. Přesto z ní sálala autorita.

Angelica se uklonila. Udělala pořádné pukrle, ne nějakou zjednodušenou úklonu, kterou by provedla kdejaká služka. Dokonce i v tomhle bylo potřeba dávat najevo své postavení. Angelica čekala na povolení se napřímít a okamžiky jako by se táhly do nekonečna.

„Přidej se ke mně, Angelico,“ pronesla vdova. „Takové oslovení preferuješ, nepletu-li se.“

„Máš pravdu, veličenstvo.“ Angelica předpokládala, že vdova ví velice dobře, jaké oslovení preferuje. Také si všimla,

že jí Sebastianova matka nenabídla, aby ji Angelica oslovovala podobně neformálně.

Přesto se chovala jako příjemná hostitelka. Nabídla Angelice očividně čerstvý malinový čaj a rukou v jemné rukavičce jí podala kousek ovocného koláče.

„Jak se daří otci, Angelico?“ zeptala se. „Lord Robert byl mému muži vždy loajální. Pořád má potíže s dýcháním?“

„Venkovský vzduch mu prospívá, veličenstvo,“ pronesla Angelica a vzpomněla si na rozlehlé pozemky a na to, jak je ráda, že se o ně nemusí starat. „I když honů už se neúčastní tak často, jako dřív.“

„Mladí muži jezdí na čele loveckých výprav,“ pronesla vdova, „zatímco ti zkušenější čekají vpovzdálí a přijímají věci v tempu, které jím vyhovuje. Když jsem se účastnila lovů, využívala jsem přitom sokola, ne smečku honících psů. Sokoli nejsou tak prudcí a také víc vidí.“

„Dobrá volba, veličenstvo,“ pronesla Angelica.

„A co matka? Pořád se tolik věnuje květinám?“ zeptala se vdova a upila svého čaje. „Vždy jsem žárlila na to, jak skvělé tulipány se jí daří pěstovat.“

„Myslím, že pracuje na nové odrůdě, veličenstvo.“

„Nepochybně se snaží zkřížit dvě linie,“ pronesla vdova a odložila pohár.

Angelica si uvědomila, že přemýšlí, jaký má tohle mít smysl. Upřímně pochybovala, že si jí vládkyně království předvolala

jen kvůli tomu, aby s ní řešila drobnosti z jejího rodinného života. Kdyby vládla ona, rozhodně by se nezajímala o takové zbytečnosti. Angelica téměř ani nevěnovala pozornost dopisům, které jí chodily od rodičů.

„Nudím tě, má drahá?“ zeptala se vdova.

„Ne, samozřejmě, že ne, veličenstvo,“ odpověděla Angelica rychle. Díky občanským válkám už byly dny, kdy mohla královská rodina nechat někoho uvěznit jen tak, bez soudu, dávno pryč, ale přesto nebyl dobrý nápad je urážet.

„Měla jsem pocit, že i ty se zajímáš o moji rodinu,“ navázala vdova. „Hlavně o mého mladšího syna.“

Angelica ztuhla. Nebyla si jistá, co říct. Měla si uvědomit, že si královská vdova musí všimnout jejího zájmu o Sebastiana. O co tu tedy teď šlo? Mělo to být zdvořilé upozornění, aby ho nechala na pokoji?

„Nevím, co tím myslíš,“ odpověděla Angelica. Rozhodla se, že nejlepší bude hrát roli hloupoučké šlechticny. „Princ Sebastian je samozřejmě velice pohledný, ale—“

„Ale tvůj pokus ho uspat a získat ho pro sebe nevyšel tak, jak sis představovala?“ zeptala se jí královská vdova chladným hlasem. „Myslela sis, že se o tvém malém spiknutí nedozvím?“

Angelica teď cítila, jak se jí zmocňuje strach. Vdova ji možná nebude moct poslat na smrt, ale přesto šlo o útok na člena královské rodiny. A dokonce i při soudu pod dohledem ostatních šlechticů – možná že právě pod dohledem ostatních šlechticů z

ní budou chtít udělat odstrašující příklad. Možná se ji pokusí odstranit, nebo získat páku proti její rodině.

“Veličenstvo—“ začala Angelica, ale vdova ji zarazila zvednutým prstem. Mlčela, dlouze se napila a pak hodila pohárek do ohniště. Keramika se rozletěla se zvukem, který Angelice připomněl lámání kostí.

“Útok na mého syna se rovná zradě,“ pronesla vdova. “Pokus o manipulaci se mnou a vmanipulování mého syna do manželství je zrada. Za ni se obvykle dostává Olověná maska.“

Angelice se sevřel žaludek. Olověná maska byl hrozivý trest ze starých dob. Sama ale nikdy neviděla, jeho exekuci. Říkalo se, že lidé raději páchali sebevraždu, než aby se nechali takhle potrestat.

“Víš, o co jde?“ zeptala se vdova. “Zrádci se hlava uzavře do kovové masky a dovnitř se nalije roztavené olovo. Hrozivá smrt, ale hrůza je někdy užitečná. A, samozřejmě, je díky tomu možné získat odlitek zrádcova obličeje a ten pak vystavovat jako varování pro ostatní.“

Vdova sáhla po něčem, co leželo vedle její židle. Vypadalo to jako jedna z mnoha masek, které byly kvůli uctívání Maskované bohyně, všude kolem. Tahle ale vypadala, jako by v ní byl otisknutý obličej. Vyděšený, pokroucený obličej.

“Allan Courcerský se rozhodl postavit koruně,“ vysvětlila vdova. “Většinu jeho mužů jsme prostě pověsili, ale z něj jsme se rozhodli udělat odstrašující příklad.“

Dobře si vybavuji jeho vřískot. Zajímavé, jak se podobné věci člověku vryjí do vzpomínek.“

Angelica padla plynulým pohybem na kolena. Vzhlížela teď ke starší ženě.

„Prosím, veličenstvo,“ škemrala. Právě teď se jí škemránání jevílo jako jediná možnost. „Prosím, udělám cokoli.“

„Cokoli?“ zeptala se vdova. „Cokoli je hodně silné slovo. Co kdybych chtěla, abys mi předala pozemky svojí rodiny? Nebo abys sloužila jako špeh u té Nové armády, která se formuje na kontinentě? Co kdybych se rozhodla, že jako trest budeš vyhoštěna do jedné ze Vzdálených kolonií?“

Angelica se zadívala na děsivou posmrtnou masku a věděla, že má jedinou možnost.

„Cokoli, veličenstvo. Hlavně ne tohle.“

Nelíbilo se jí, jak se musí chovat. Byla jednou z předních šlechtičen, a přesto si teď připadala bezmocněji než poslední žebrák.

„Co kdybych chtěla, aby sis vzala mého syna?“ zeptala se vdova.

Angelica na ni bez hnutí zírala. Její slova nedávala smysl. Kdyby jí vdova řekla, že jí dá truhlu zlata a pošla ji pryč, dávalo by to větší smysl než tohle.

„Veličenstvo?“

„Přestaň na mě kulit oči a lapat po dechu jako nějaká ryba,“ pronesla vdova. „Sedni si. Alespoň se snaž vypadat

jako spořádaná mladá dívka, kterou si můj syn vezme.“

Angelica se vyškrábala zpátky na židli. Připadala si, jako by měla omdlít. „Nejsem si jistá, jestli rozumím.“

Vdova složila prsty do stříšky. „Nevím, čemu nerozumíš. Potřebuji najít někoho vhodného pro svého syna. Ty jsi dostatečně krásná a tvoje rodina má přijatelné postavení. Máte dobré vztahy se dvorem. Z tvého malého spiknutí mi vyplývá, že jsi o to měla zájem. Připadá mi to jako dohoda, ze které budou mít přínos všichni zúčastnění. Souhlasíš?“

Angelica se snažila vzpamatovat. „Ano, veličenstvo. Ale—“

„Rozhodně je to lepší než ostatní možnosti,“ pronesla vdova a prstem přejela po posmrtné masce. „V každém ohledu.“

Angelica očividně neměla na výběr. „Bude mi potěšením, veličenstvo.“

„Tvoje potěšení mě opravdu nezajímá,“ vyštěkla vdova. „Jde mi jen o dobro mého syna a bezpečí říše. Neohrožíš ani jedno z toho, jinak poneseš následky.“

Angelica se ani nemusela ptát, o jaké následky se jedná. Cítila strach, který ji mrazil v žilách a vůbec se jí to nelíbilo. Nelíbilo se jí, že nad ní má moc nějaká stará bába, kvůli které i svazek se Sebastianem působil jako hrozba.

„A co Sebastian?“ zeptala se Angelica. „Z toho, co jsem viděla na plese, se zajímá... o někoho jiného.“

O tu rusovlasou holku, která tvrdí, že je z Meinhaltu, ale

kteřá se nechová jako řádná řlechtična, se kteřou se kdy Angelica setkala.

„To nebude problém,“ pronesla vdova.

„Přesto, pokud je stále zklamáný z rozchodu...“

Vdova na ni upřela pohled. „Sebastian udělá to, co je třeba. Udělá to, co je nutné k tomu, aby prospěl rodině i řiši. Vezme si toho, koho si vzít má a oslaví to.“

„Ano, veličenstvo,“ pronesla Angelica a podříženě sklopila zrak. Jakmile si vezme Sebastiana, možná už se nebude muset takhle podřizovat. Prozatím se ale chovala tak, jak bylo nutné. „Měla bych napsat dopis oti.“

Vdova jen mávla rukou. „O to už jsem se postarala. Robert moji nabídku s radostí přijal. Přípravy na svatbu už jsou v plném proudu. Z toho, co jsem se dozvěděla od poslů prý při té novině tvá matka omdlela, ale ona byla vždy hodně citlivá. Věřím, že to není něco, co bys předala mým vnoučatům.“

V jejím podání to znělo jako nějaká choroba, kteřou bylo nutné vymýtít. Angelicu popuzovalo, jak vše probíhalo bez jejího vědomí. I tak se ale snařila dávat najevo vděčnost, kteřá se od ní teď očekávala.

„Děkuji, veličenstvo,“ pronesla. „Budu se snařit být tou nejlepší snachou, kteřou bys mohla mít.“

„Jen pamatuj, že i když budeš moje snacha, neplynou ti z toho řádné zvláštní výhody,“ řekla vdova. „Vybrala jsem tě, abys splnila úkol a ty to provedeš tak, abych byla spokojená.“

“Budu se snažit, aby byl Sebastian šťastný,” odpověděla Angelica.

Vdova vstala. “To doufám. Ať je tak šťastný, že nebude myslet na nic jiného než na rodinu. Ať je tak šťastný, že si ani nevzpomene... na cokoli jiného. Dej mu děti, dělej to, co má dělat princova žena. Pokud to všechno zvládneš, bude i tvoje budoucnost šťastná.”

Angelica to už nedokázala jen tak přejít. “A pokud ne?”

Královská vdova se na ni teď podívala, jako by nebyla vůbec nic. Jako by nepatřila k jednom z nejvýše postavených šlechticů v zemi.

“Snažíš se udržovat si naději, že tě v nějakém slova smyslu považuji za mne rovnou,” řekla. “Možná doufáš, že v tobě částečně uvidím i sama sebe, Angelico. Možná že to tak i je, ale to rozhodně není nic dobrého. Chci, aby sis zapamatovala jednu věc: patříš mi.”

“Ne, já—“

Facka nebyla nijak prudká. Za chvíli už nikdo nepozná, že ji dostala, nezůstane po ní ani stopa. Téměř nebyla cítit, tedy na těle. Co se týkalo Angeliciny hrdosti, ta dostala tvrdou ránu.

“Patříš mi stejně, jako kdybych tě koupila v sirotčinci,” zopakovala vdova. “Pokud mě jakkoli zklameš, zničím tě za to, co ses pokusila provést mému synovi. Jediný důvod, proč jsi tady, a ne v cele, je ten, že takhle mi jsi užitečnější.”

„Jako manželka tvého syna,“ podotkla Angelica.

„Jako to a jako jeho rozptýlení,“ odpověděla vdova.
„Tvrдила jsi, že uděláš cokoli. Pokud sis to rozmyslela, řekni mi to.“

A pak přijde ta nejděsivější smrt, jakou si Angelica dokázala představit.

„Ne, nerozmyslela sis to. Bude z tebe dokonalá manželka. Časem z tebe bude dokonalá matka. Pokud budou problémy, řekneš mi o nich. Budeš poslouchat moje rozkazy. Pokud v čemkoli selžeš, bude, v porovnání s tím, co se ti stane, Olověná maska jen takové polechtání.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Vyvlekly Sophii ven, smýkaly jí ze strany na stranu, i když byla schopná jít sama. Byla ale příliš ztuhlá na to, aby mohla dělat cokoli jiného. Příliš slabá na to, aby se mohla bránit. Sestry ji doručovaly podle rozkazu jejího nového majitele. Zrovna tak ji mohly zabalit jako nový klobouk nebo kus hovězího.

Když Sophia spatřila vůz, pokusila se jím vykroutit, ale k ničemu to nebylo. Vůz byl velký a pestře pomalovaný. Jako kdyby patřil cirkusu nebo divadelnímu souboru. Podle mříží ale bylo jasné, že jde o něco jiného – šlo o otrokářský vůz.

Sestry ji k němu dotáhly a otevřely zadní dveře. Musely přitom uvolnit velké čepy, na které se zevnitř nedalo dosáhnout.

„Hříšnice, jako jsi ty, si nic jiného nezaslouží,“ pronesla jedna ze Sester.

Druhá se zasmála. „Myslíš, že je hříšnice? Dej jí rok nebo dva, kdy si ji za peníze budou brát všichni chlapi z okolí.“

Sophia zahlédla krčící se postavy uvnitř vozu. Vzhlížely k ní vyděšenýma očima. Na tvrdé podlaze se krčilo zhruba půl tuctu dívek. Pak ji Sestry strčily dovnitř. Sophia upadla.

Dveře se za ní zabouchly a ozvalo se rachocení kovu o kov. Čepy zapadly zpět na místo. Oznamovaly Sophii, že je ztracená.

Ostatní dívky se od Sophie odtáhly. Sophiino nadání jí prozradilo proč. Bály se, že bude násilnická, jako tmavooká dívka v rohu. Nebo že bude ječet tak dlouho, až se objeví Mistr

Karg a všechny je zbije tak, jak zbil dívku, která měla obličej samou modřinu.

“Neublížím vám,” řekla Sophia. “Já jsem Sophia.”

Dívky mumlaly slova, která zřejmě měla být jejich jmény. Mluvily, ale příliš tiše na to, aby jim Sophia rozuměla. Její talent jí sice pomohl, ale teď se tak zabývala vlastním zoufalstvím, že jí to bylo vlastně jedno.

Před několika dny bylo všechno tak jiné. Byla spokojená. Byla v paláci a připravovala se na svatbu. Rozhodně nebyla zamčená v kleci. Obklopovali ji sloužící a služebné, ne vyděšené dívky. Měla drahé šaty, ne roztrhané hadry. Byla v bezpečí, nehrozil jí výprask.

Měla vyhlídky na život strávený po Sebastianově boku, ne na to, že bude pouhou věcí, kterou si budou muži kupovat podle libosti.

Nebylo nic, co by mohla dělat. Mohla jen sedět, dívat se skrz mříže a sledovat Mistra Karga, jak se samolibým výrazem vychází ze sirotčince. Naskočil na kozlík a Sophia zaslechla prásknutí biče, při kterém se příkrčila. Po tom všem, co zažila jí podobný zvuk děsil. Podvědomě očekávala bolest, která tentokrát naštěstí nepřišla. Vůz se dal do pohybu.

Projížděli ulicemi Ashtonu, vůz se na nekvalitním dláždění třásl. Sophia sledovala domy, které kolem nich proplouvaly pomaleji než při běžné chůzi. Mistr Karg očividně nespěchal. Sophia měla pocit, že tím chce prohloubit zoufalství dívek ve

voze. Posmíval se jejich neschopnosti uprchnout.

Sophia viděla lidi, které míjeli. Všichni neochotně ustupovali z cesty jen proto, že kdyby to neudělali, vůz by je zranil. Někteří si ho prohlíželi, nikdo ale neřekl ani slovo. Rozhodně se nikdo nesnažil vůz zastavit a pomoci dívkám uvnitř. Co to o Ashtonu vypovídalo, když podobné věci všichni považovali za normální?

Tlustý pekař se zastavil a sledoval je. Nějaký zamilovaný pár uhnul vozu z cesty. Děti se tiskly ke svým matkám, nebo utíkaly do domů, kde burcovaly své přátele, aby se také podívali. Muži se po voze dívali s podivnými výrazy. Jako kdyby uvažovali, jestli si budou moct dovolit některou z dívek uvnitř. Sophia se nutila neuhýbat před nimi pohledem.

Přála by si, aby tam byl Sebastian. Nikdo jiný jí nemohl pomoci. Věděla, že i přes to, co se stalo, by jí Sebastian otevřel dveře a dostal ji ven. Alespoň doufala, že by to udělal. Sophia v jeho tváři viděla zahanbení, které cítil, když se dozvěděl, co je zač a že mu celou dobu lhala. Možná, že by teď dělal, že ji nevidí a odvrátil by pohled.

Sophia doufala, že by to tak nebylo, protože tušila, co čeká na ni i ostatní dívky. Cítila to z mysli Mistra Karga. Cestou k lodi plánoval sesbírat ještě další dívky a pak se s nimi vrátit do svého domovského města, kde provozoval nevěstinec s „exotickými“ dívkami. Neustále potřeboval nové dívky, protože muži mu platili za možnost uspokojovat své choutky s čerstvými přírůstky.

Samotná myšlenka na to způsobovala Sophii nevolnost.

Možná za to ale mohly neustálé otřesy vozu. Věděly Sestry, komu ji prodaly? I na to znala odpověď – samozřejmě, že to věděly. Vtipkovaly o tom, i o tom, že nikdy nebude volná. Neměla šanci splatit dluh, který podle nich měla.

Sice se tomu tak neříkalo, ale znamenalo to v podstatě život strávený v otroctví. Bude muset dělat cokoli jí její tlustý, parfémovaný majitel nařídí. Dokud ho nepřestane bavit. Pak ji možná propustí, ale to jen proto, že bude jednodušší nechat ji zemřít hladem na ulici než se o ni dál starat. Sophia by si ráda myslela, že se zabije dřív, než se jí cokoli z toho stane. Přesto ale věděla, že to nejspíš neudělá. Copak neposlouchala celé roky, zatímco ji Sestry týraly?

Vůz se zastavil, ale Sophia nebyla tak naivní, aby si myslela, že se dostali do cíle. Zastavili před kloboučnictvím. Mistr Karg vešel dovnitř, aniž by se jen ohlédl po dívkách.

Sophia se vrhla ke dveřím. Snažila se najít způsob, jak vysunout čepy. Natáhla se mezerou mezi mřížemi, ale z místa, kde byla, se k zámku prostě nemohla dostat.

“Nesnaž se,” pronesla dívka s modřinami v obličeji.
“Když tě chytí, zbije tě.”

“Zbije nás všechny,” pronesla jiná.

Sophia se stáhla, protože viděla, že skutečně nic nezmůže. Nemělo smysl nechat se ztlouct, když by to ničemu nepomohlo. Bylo lepší vyčkat a...

A co? Sophia viděla, co si pro ně Mistr Karg chystá. Nejspíš by jí to došlo, i kdyby nedokázala číst jeho myšlenky. Svíral se jí z

toho žaludek. Otrokářský vůz nebyl to nejhorší, co na ně všechny čekalo. Sophia se musela dostat pryč, než dojde na nejhorší.

Ale jak se dostat ven? To netušila.

Netušila ani další věci. Jak ji našli ve městě, když se jí dřív dařilo skrývat před lovci? Jak věděli, co mají hledat? Čím víc nad tím Sophia přemýšlela, tím víc byla přesvědčená o tom, že lovcům musel někdo poslat zprávu o jejím odchodu z paláce.

Někdo ji zradil a ta myšlenka ji bolela víc než všechny výprasky.

Mistr Karg se vrátil a táhl s sebou nějakou ženu. Tahle byla o něco starší než Sophia, zdálo se, že ji někdo koupil už před delší dobou.

“Prosím,” žadonila, zatímco ji otrokář táhl za sebou. “Tohle nemůžeš! Zbývalo už jen několik měsíců a splatila bych svůj dluh!”

“A dokud ho nesplatíš úplně, pořád tě tvůj majitel může prodat,” pronesl Mistr Karg. Jakoby mimochodem ženu uhodil. Nikdo se nepokusil ho zastavit. Lidé si ho téměř nevšíмали.

Nebo jeho žena, když na tebe začne žárlit.

Sophia tu myšlenku zachytila naprosto jasně. V tu chvíli se jí v hlavě smísily myšlenky Karga i té ženy. Jmenovala se Mellis a u kloboučníka si vedla dobře. Byla tak šikovná, že se už brzy mohla vykoupit. Až na to, že kloboučnickova manželka předpokládala, se ji manžel chystá opustit hned, jakmile dívka splatí svůj dluh.

Raději ji tak prodala muži, který se postará o to, že se dívka

v Ashtonu už nikdy neukáže.

Byl to hrozivý osud, ale také to byla připomínka toho, že Sophia není jediná s pohnutým příběhem. Tolik se soustředila na to, co se děje mezi ní a Sebastianem, co se děje u dvora, že naprosto zapomněla na osudy ostatních. Před tím, než se dívky dostaly do vozu, zřejmě prožily svá vlastní zklamání. Žádná z nich by tu nebyla dobrovolně.

A žádná z nich už neměla mít nikdy na vybranou.

“Dovnitř,” štěkl Mistr Karg a strčil ženu k ostatním. Sophia se snažila natlačit dopředu ve chvíli, kdy se otevřely dveře, ale než se k nim dostala, zabouchly se jí před nosem. “Čeká nás ještě dlouhá cesta.”

Sophia zahlédla útržek cesty v jeho myšlenkách. Budou křižovat městem a sbírat služky, o které už nebyl zájem. Učednice, které rozzlobily své mistry. Vyrazí do vesnic za městem a na sever k městu jménem Krb, kde byl další sirotčinec. A potom na ně u Ohnivých bažin čekala loď.

Byla to výprava, která jim měla zabrat nejméně několik dní a Sophia nepochybovala, že to bude krušná cesta. Už teď ranní slunce rozpalovalo vůz a uvnitř bylo cítit narůstající horko, zoufalství a zpocená těla. Sophia předpokládala, že až se slunce skloní zpět k obzoru, nejspíš už nedokáže ani jasně myslet.

“Pomoc!” vykřikla Mellis k lidem na ulici. Očividně byla statečnější než Sophia. “Nevidíte, co se děje? Ty, Benno, ty mě znáš. Udělej něco!”

Lidé jen procházeli dál a Sophia viděla, o jak marnou snahu

jde. Nikdo se o ně nezajímal a pokud ano, nikdo nevypadal, že by chtěl něco udělat. Nikdo nechtěl porušit zákon kvůli několika prodaným dívkám, které se nijak nelišily od těch, se kterými se ve městě obchodovalo už celé roky. Někteří z nich nejspíš i sami měli koupené služby nebo učně. Volání o pomoc očividně nestačilo.

Sophii ale napadlo něco jiného.

„Vím, že nechcete zasahovat,“ vykřikla, „ale pokud dáte vědět princovi Sebastianovi a řeknete mu, že jde o Sophii, určitě vás odmění za—“

„Tak dost!“ vykřikl Mistr Karg a práskl rukojetí biče do mříží. Sophia věděla, co ji čeká, kdyby mlčela a nehodlala se s tím smířit. Došlo jí, že žádat o pomoc lidi na ulici by nemuselo být to pravé.

„A co ty?“ zavolala na něj Sophia. „Můžeš mě vzít k Sebastianovi. Jde ti přeci o peníze, nebo ne? No, můžeš na mě snadno vydělat, a navíc si vysloužíš vděčnost prince říše. Ještě před dvěma dny si mě chtěl vzít. Zaplatí za moji svobodu.“

Viděla, že to Mistr Karg zvažuje. Četla mu myšlenky, takže se dokázala stáhnout ještě dřív, než znovu udeřil bičem o mříže.

„Spíš by mi tě sebral a nezaplatil by mi vůbec nic,“ pronesl otrokář. „Pokud by o tebe vůbec měl zájem. Ne, raději to udělám po svém. Je spousta chlapů, co si s tebou bude chtít užít. Možná si tě zkusím sám, až zastavíme.“

Nejhorší na tom bylo, že to myslel vážně. Rozhodně nad tím přemýšlel, když se vůz znovu rozjel. Mířili směrem k okraji

města. Jediné, co mohla Sophia dělat, bylo přestat mu číst myšlenky, schoulit se na podlaze vozu společně s ostatními dívkami. Cítila z nich úlevu, že si Karg dnes v noci chce užít s ní, a ne s nimi.

Kate, žadonila Sophia snad už posté. Prosím, potřebuji tvoji pomoc.

A stejně, jako pokaždé, nedostala žádnou odpověď. Její myšlenky mizely v temnotě světa a Sophia neměla možnost zjistit, jestli dorazily k zamýšlenému cíli. Byla sama. A to ji děsilo. Předpokládala totiž, že sama nedokáže zabránit ničemu z toho, co se s ní mělo dít.

KAPITOLA SEDMÁ

Kate cvičila až do chvíle, kdy si byla jistá, že další smrt už nezvládne. Cvičila s ostrými zbraněmi i holemi, střílela z luků a vrhala dýky. Běhala a skákala, ukrývala se a zabíjela ze stínů. Celou dobu se v myšlenkách vracela k mýtině a čekajícímu meči.

Stále cítila bolest ze zranění. Siobhan jí ošetřila škrábance od trnů i ránu na boku pomocí léčivých bylin, ale i tak ji rány bolely při každém kroku.

„Musíš se naučit zvládat bolest,“ pronesla Siobhan. „Nenech se čímkoli rozptylovat. Soustřed' se na svůj cíl.“

„Bolest znám,“ prohlásila Kate. V Domě nechtěných jí zažila víc než dost. Byly doby, kdy měla pocit, že jediné, co jí Dům nechtěných dává, je právě bolest.

„V tom případě se musíš naučit ji používat,“ řekla Siobhan. „Nikdy nebudeš mít moc mého druhu, ale dokážeš se dotýkat myslí. Můžeš je rozptylovat i uklidňovat.“

Siobhan pak vyvolala přízračné formy zvířat. Medvědy a tečkované lesní kočky, vlky a jestřáby. Zvířata útočila s nelidskou rychlostí, jejich spáry byly stejně smrtící jako meče. Díky svým smyslům Kate našla, ať se schovávala kdekoli. Jedinou možností, jak se jich zbavit, bylo nasměrovat jejich myšlenky jiným směrem. Jedinou možností, jak se před nimi skrýt, bylo je ukolébat ke spánku.

Samozřejmě ji to Siobhan neučila po dobrém. Prostě ji

zabíjela znovu a znovu, dokud se Kate nenaučila, co potřebovala.

Kate se tak učila po zlém. Za neustálé bolesti při selhání se naučila dovednosti, které potřebovala stejně jako umění se skrývat a bojovat. Naučila se odehnat jestřáby pouhou myšlenkou, naučila se uklidnit mysl natolik, že si vlci mysleli, že je nějakou neživou věcí. Dokonce se naučila zklidnit medvědy a uspat je jakousi myšlenkovou ukolébavkou.

Siobhan ji celou dobu pozorovala. Seděla ve větvích nebo ji následovala, když Kate utíkala. Zdálo se, že sice není tak rychlá, jako Kate, přesto ale vždy byla vedle ní, když se zastavila. Vždy vystoupila z nějakého keře nebo stromu opodál.

„Chtěla bys znovu zkusit kruh?“ zeptala se Siobhan, když se slunce vyšplhalo nahoru na oblohu.

Kate se zamračila. Chtěla to, chtěla to víc než co jiného, ale také při té myšlence cítila strach. Strach z toho, co by se mohlo stát. Strach z další bolesti.

„Myslíš, že jsem připravená?“ zeptala se.

Siobhan rozpřáhla ruce. „Kdo ví?“ opáčila. „Ty si myslíš, že jsi připravená? V kruhu najdeš jen to, co si do něj přineseš. Vzpomeň si na to, až tam budeš.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.